

Зоя Тудименко

(14 р., ЗОШ І-ІІІ ст. №2, м. Лубни, Полтавська обл.)

(скорочено)

Кожного дня я не можу знайти собі місця. Мені боляче дивитися новини й чути, що хтось загинув або поранений у зоні АТО, що мирні жителі знищені терористами. Страшно усвідомлювати, що наша нація зменшується. У мене крається серце щоразу, коли чую, що вороги вбили ще одного мого співвітчизника, але мліє душа, коли якась територія знову переходить під контроль наших воїнів. Мені тяжко думати про матерів, чиї сини зараз захищають нас там, на сході України.

Я не хочу думати, що безсердечні й жадібні люди вершать долю українського народу, що території в наш час значать більше, ніж життя людини. Мені тяжко від думки, що людське життя зараз нічого не варте, що його зневажають.

І знову матері плачуть,
Відправляючи синів на війну,
А коли бездиханні тіла їх бачать,
Проклинають чужину.

Проклинають ту країну,
Що посміла це затіяти,
А про кінець цієї війни
Нам доводиться лише мріяти.

А люди гинуть, обороняючи
Цілісність України,
А люди гинуть, проганяючи
Ворогів від країни.

А люди гинуть, змагаючись
За мирне небо над головою,
А люди гинуть, намагаючись
Зберегти Україну живою.

А люди гинуть, відстоюючи
Права нашого народу,
А люди гинуть, повторюючи:
«Я борюсь за свободу!».

Знаєте, про що я мрію та яке бажання загадала на Новий рік? Щоб найшвидше закінчилася війна, припинила литися кров. Я не хочу дивитися новини й чути, що наша країна втратила ще одну відважну й сміливу людину. Не хочу, щоб матері втрачали своїх синів. Не хочу, щоб міста перетворювалися на руїни. Я хочу, щоб людське життя знову почали цінувати. Хочу, щоб території стали значити менше. Хочу миру в усьому світі. Я хочу перестати жити в страху, що війна може розгорнутися в повномасштабну. Хочу, щоб наші воїни якнайшвидше повернулися із зони АТО з перемогою!

Будь ласка, повертайтеся живими!

Я хочу, щоб наша держава брала приклад з європейських країн у становленні демократичних принципів, і кожна людина відчувала, що влада захищає її права та свободи.

Ми ніколи не забудемо бійців, які загинули, захищаючи нас і нашу країну, адже ті, хто несуть світло, – не вмирають! Пам'ять про українських героїв, що полягли, борючись за свободу, завжди буде жити в наших серцях.

Мої думки, поезія – це крик, справжній крик душі! Можливо, я не зовсім розумію життя сьогодні... Сподіваюся, що історики зможуть правдиво донести до дітей події, які ми переживаємо!

Переконана, про всі поневір'яння українського народу нащадки повинні дізнатися з «уроків» історії.

Майбутнє нашої країни залежить лише від нас, тому я хочу звернутися до сучасного покоління: «Ми повинні докласти усіх зусиль, щоб Україна стала однією з провідних держав у світі, з розвинутою економікою, законодавством, ввічливими та освіченими громадянами. Усе в наших руках!».

І знову прийшли на думку слова видатного українського поета-пророка Тараса Григоровича Шевченка:

Борітеся – поборете!
Вам Бог помагає!
За вас правда, за вас слава
І воля святая!

